

Bondekonen og dyreomsorg.

Da Anna var teenager fik hun udviklet et lidt særpræget omsorgs-gen i forhold til nogle af gårdens dyr. Det var dengang produktions- og kæledyr endnu ikke i så stor stil som nu er underkastet "brug -smid væk metoden." Bedriften hvor Anna voksede op var måske ikke ligefrem en lille Morten Korch idyl, men heller ikke en stor industrivirksomhed udelukkende med vægt på afkastet.

Det var højsæson for græsslåning, og i kampens hede havde den ene af hundene, som altid var med på marken og uddannede sig i musefangningsdysten, ikke været hurtig nok i forhold til græsslåmaskinens skarpe knive, hvorefter dens bagben hang og dinglede og var ubrugelige efter dette møde. Hunden blev fragtet hjem til aflivning. Men Anna havde insistet på at det ikke kunne komme på tale. Herre gud, man afliver jo heller ikke mennesker blot fordi de brækker begge ben.

Dyremishandling eller ej, hun påtog sig at redde dyret. Hun fik på en eller anden måde desinficeret sårene, fik lagt nogle grene som skinner langs med benbruddene og fik viklet noget forbindelse omkring, som holdt de brækkede knogler på plads. Med noget strik fik hun strammet og bundet knoglerne godt sammen.

Anna havde fået strikte ordrer på at holde hunden inden døre, da det jo faktisk var dyremishandling, så svært kvæstet var hunden. Anna plejede hunden med de forskellige fornødenheder som mad og drikke, og tog sig også af det der kommer ud i den anden ende, skiftede forbindelse og trænede gangfunktion med hunden, så snart hun syntes det var forsvarligt. Det var hendes projekt og hunden skulle altså overleve. Den var jo hendes og familiens bedste ven.

I smug smuglede hun hunden ud i solen. Det mente hun bekom hunden godt, for hunde er jo vagtdyr og også nysgerrige. Ude på gårdspladsen kunne den jo følge med i stort og småt. Inde i stalden trænede hun på livet løs og efter et par måneder kunne hunden igen bevæge sig som om intet var hændt mellem dens bagben og græsslåmaskinens skarpe knive. Bruddene var på bedste vis vokset sammen igen. Al den omsorg Anna havde investeret i hunden fik hun tifold tilbage i form af venskab i resten af hundens levetid.

Næste gang hun aktiverede sit omsorgs-gen var da en lille sødmælkskalv var kommet til skade. Ingen vidste egentlig hvordan, men en morgen kunne den lille kalv ikke stå på sine fire ben. Måske var den i stalden kommet i klemme mellem to store køer, blevet trådt på, blevet stanget eller noget helt fjerde. Dyrlægen blev tilkaldt. Han havde heller ikke noget bedre bud, for kalven var jo ikke syg, hverken med feber eller diarre. Så dyrlægen mente man skulle se det an et par dage. Anna fik igen overbevist familien om at hun ville pleje kalven, og dyrlægen med den sidste sprøjte eller bolt pistolen skulle afbestilles. Som sagt så gjort.

Den lille månedskalv blev slæbt ud i laden, og Anna organiserede sin lille plejestation med frisk halm og en lille skål, hvoraf kalven skulle drikke. Til at starte med kunne den ikke selv holde sit hoved når den skulle drikke. Det var lidt af et mas at skulle holde et hoved og en lille mule i skålen uden at al mælken løb ved siden af. Hun udviklede sin metode med at holde kalvens hoved fast mellem sine ben, så var hænderne frie til at

Bondekonen og dyreomsorg.

holde mulen nede i skålen. Kalven drak kun små portioner, så det var mange gange i løbet af dagen at hun skulle varme mælk. Derefter masserede hun hele kalvens krop med halm, først blidt og så mere hårdt. Da kalven til at begynde med slet ikke kunne røre sig, måtte hun også fjerne afføring og lægge nyt halm under den. Ligeledes havde hun sit hyr med at vende kalven fra side til side, den skulle jo nødig få liggesår. Det vidste Anna at gamle mennesker fik, når de i lang tid lå på samme måde i sengen.

Anna elskede som mindre at plyndre skålen med sukkerknalder. Den havde derfor været placeret allerøverst i køkkenskabet og uden for langfingrede slikmundes rækkevidde, så det krævede klatrekunster at komme i nærheden af den og dens lækre indhold. Nu nogle år senere tænkte hun på om kalven kunne lokkes til at blive lidt aktiv ved at friste den med sukkerknalder. Egenhændigt købte hun en pakke med sukkerknalder og proppede flere i munden på kalven. Det syntes den ganske godt om, så hun fortsatte sit eksperiment. Nu serverede hun et par stykker af gangen på håndfladen lige foran kalvens mule. Hun trænede så ved at trække hånden til sig, så kalven var nødt til at strække halsen, hvis den ville have sukkerknaldene. Det virkede over al forventning. Efter et stykke tid begyndte kalven at rokke med hele kroppen for at få gaflet sukkerknalder med tungen. Det var jo et stort fremskridt. Men nu blev det for alvor vanskelig.

Nu skulle hun have kalven på benene og træne stå og gå-funktion. Det var straks mere besværligt. Hun placerede en håndfuld sukkerknalder på en halmballe, fik bakset kalven op at stå, holdt igen hele den lille kalv mellem lårene og fik fat i sukkeret og holdt dem foran dyrets mule. Kalven strakte sig, begyndte at bevæge benene, men gled så ned i halmen igen. Sådan gik det dag ud og dag ind i et stykke tid og Anna var på nippet til at opgive, men langt om længe begyndte eksperimentet at give pote. Kalven begyndte at kunne stå uden hjælp, og derefter at kunne tage små skridt. Anna var jublende glad. Kalven var nu blevet vandt til hende, nok mest sukkerskålen, og gav lyd fra sig så snart den hørte hendes stemme og skridt. Det var en rigtig fin lille Herreford-Simmentaler-kviekalv, rødbrun med hvide pletter og fire hvide hove.

Der var vel gået en måned eller to før kalven kunne gå sådan rigtig, men så kunne den også komme lidt ud i solen og nippe til det grønne græs med Anna som udgangsledsager. De andre dyr var endnu inde i stalden, også kalvens mor, der jo havde givet nogle af de andre kalve lov til at die i mellemtiden. Men nu var det på tide at den igen vænnede sig til sin egen kalv. Heldigvis lod den det ske, måske fordi koen stadig havde fået lov til at have kontakt med sit afkom og slikket sin kalv i små portioner hen af vejen under optræningen. Det var sket ved at Anna havde slæbt kalven liggende på en gammel kornsæk ind i stalden og op på fodergangen og hen foran mulen på dens ko-mor. Efter endt kvalitetstid mellem kalv og ko gik turen på samme måde hele vejen tilbage til plejestationen i laden.

Da alle de andre dyr var kommet på græs blev ko og kalv i laden, så de kunne få den fulde kontakt og fortrolighed med hinanden før de kom ud til de andre. Kalven var faktisk helt restitueret, og Anna var helt udmattet men glad over at projektet lykkedes.

Bondekonen og dyreomsorg.

Det holdt dog ved at kalven altid kom løbende i fuldt firspring så snart den fik øje på hende og hørte hendes stemme.

Også som voksen ko kom den stormende hende i møde, det var lidt overvældende, for nu havde den jo horn man skulle tage sig i agt for når man absolut skulle have en velkomstkrammer. Den fik selv en dejlig kalv af samme race og var nok, set med Annas øjne, den bedste ko-mor. Hun elskede denne ko og havde set frem til at den ville blive i besætningen i mange år. En ko kan blive over 25 år. Men sådan skulle det ikke gå. Pludselig en dag midt om sommeren havde der været et forfærdeligt tordenvejr, og da man så til kreaturerne om aftenen, lå netop denne ko død på marken, som den eneste ramt af lynet.

Anna var slået helt i gulvet og utrøstelig. Det var jo blevet hendes ko, hvorfor lige den. Den var den bedste af alle. Og så havde hun haft sådan en umage med at få den tilbage til livet som kalv. Hvor var retfærdigheden henne, når sådan et dumt tordenvejr lige skulle udse sig hendes dyrebare ko som offer. Anna gik i lang tid og grublede over koens tunge skæbne. Hun funderede over skæbnen i det hele taget, over tilfældigheder, over mening med livet, ja troen i det hele taget, og hun var godt nok sur og gal på Vor Herre i lang tid. Hun var på det tidspunkt teenager og i en meget følsom periode af sit liv. Hun blev dog god igen, gik til præst og lod sig konfirmere, man ville jo nødig gå glip af fest, penge og gaver.